

23. nedel'a A

Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom Mene, tam som ja medzi nimi. (Mt 18,20)

Prvé čítanie

Kniha proroka Ezechiela 33,7-9

Toto hovorí Pán: "Syn človeka, ustanovil som ťa za strážcu Izraelovho domu. Keď budeš počuť z mojich úst slovo, napomeň ich v mojom mene.

Ak poviem bezbožnému: 'Bezbožný, zomrieš', a ty mu nebudeš dohovárať, aby sa odvrátil od svojej cesty, on, bezbožný, zomrie pre svoju nepravosť, ale teba budem brať na zodpovednosť za jeho krv. Ak však napomenieš bezbožného, aby sa odvrátil od svojich ciest, a on sa neodvráti od svojej cesty, zomrie pre svoju nepravosť, ale ty si život zachrániš."

Druhé čítanie

List Rimanom 13,8-10

Bratia a sestry, nebudte nikomu nič dlžní okrem vzájomnej lásky, lebo kto miluje blížneho, vyplnil Zákon.

Veď prikázania: "Nescudzoložíš! Nezabiješ! Nepokradneš! Nepožiadáš!" a každé iné prikázanie je zahrnuté v slovách: "Miluj svojho blížneho ako seba samého."

Láska nerobí zle blížnemu. Teda láska je naplnením Zákona.

Evanjelium

Matúš 18,15-20

Ježiš povedal svojim učeníkom: "Keď tvoj brat zhreší, choď a pokarhaj ho medzi štyrmi očami. Ak ťa počúvne, získal si svojho brata. Ak ťa nepočúvne, priber si ešte jedného alebo dvoch, aby 'každá výpoveď bola potvrdená ústami dvoch alebo troch svedkov'. Ak by ani ich nepočúvol, povedz spoločenstvu veriacich. A keby ani spoločenstvo neposlúchol, správaj sa k nemu ako k pohanovi a mýtnikovi.

Veru, hovorím vám, čo zviažete na zemi, bude zviazané i v nebi. A čo rozviažete na zemi, bude rozviazané aj v nebi.

Znova vám hovorím: Ak dvaja z vás na zemi budú jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom Mene, tam som ja medzi nimi."

Na zamyslenie

Prorok Ezechiel dostáva v prvom čítaní jednu dôležitú úlohu: úlohu strážcu, ktorý má druhých prebúdzat' a napomínať, varovať tých, ktorí sa previnili. V evanjeliu sa môžeme dočítať jasnejšie, že podobná úloha je kladená nám všetkým. Tak vtedy, ako aj dnes úlohou kresťanského spoločenstva je usilovať sa o spoločenstvo lásky, byť si navzájom oporou, ale zároveň sa navzájom aj napomínať a to vždy citlivým, opatrným a zodpovedným postojom voči našim sestrám a bratom.

Kresťanská prax, ktorá sa usiluje o úprimnosť a pravdivosť, sa snaží múdrou kombináciou opatrnosti, trpezlivosti a napriek tomu láskyplným a jasným postojom zvládnuť spory a zlo uprostred spoločenstva. Žiadne spoločenstvo nemá právo odsudzovať druhých v ich dôstojnosti, trestať zdanlivé a skutočné chyby, má však odsúdiť zlo a démonické sily, ktoré sa vždy rozširujú medzi nami ľuďmi a to častokrát aj veľmi nenápadným spôsobom. Pretože tam, kde sa udeje zlo a nepravosť, nesmieme mlčať a to ako spoločenstvo tak aj jednotlivci.

Ježiš nám preto odporúča postup v týchto krokoch. Najprv by sme mali s takýmto človekom hovoriť medzi štyrmi očami. Tento rozhovor by mal byť plný rešpektu s dôstojnosťou ku každému človeku. Mali by sme na to myslieť, že tohto človeka nemáme zahanbiť a zbytočne nevyťahovať prípadné chybné správanie sa na verejnosti. Častokrát však zakúšame, že nám nezostáva nič iné ako predniesť mnohé veci v prítomnosti svedkov ešte raz. Môže sa stať, že bude k tomu potrebná určitá naša odvaha, pretože za pomenovanie nepríjemných vecí alebo situácií nebudú nám naši spolubratia a sestry bezpodmienečne rozsýpať ruže, ale skôr nám budú klásť polená pod nohy. Aj keď takéto skúsenosti sú pre nás nepríjemné, nesmieme sa tomu vyhnúť alebo sa nechať zastrašiť pri napomínaní druhých – poukazovať na právo, pravdu tam, kde sa udeje nepravosť, kde je ohrozovaný alebo zabíjaný život. Klásť vždy dôraz na to, že tu nejde o obvinenie alebo zničenie alebo presvedčovanie druhých v oblasti ich súkromných názorov, ale o pokorné, a predsa otvorené, priame a odvážne poukázanie na to, že cesta tohto človeka nenapomáha Božiemu slobodnému životu a tiež jemu ako aj tým, ktorých poškodzuje. Vlastné, subjektívne cítenie pre spravodlivosť sa má vždy klásť, odsunúť do pozadia a to hlavne pri snahe pôsobiť zmierujúco, pri snahe "zachrániť, pokiaľ je to možné, mienku toho druhého", ako to vyjadril už sv. Ignác z Loyoly.

Pri snahe cvičiť takýto postoj a zlepšovať sa postupne pri jeho presadzovaní nám môže pomáhať to, keď budeme pamätať na to, že my sami sme neustále tak strážcami ako aj napomínanými! Ten, kto sa považuje za strážcu, potrebuje okrem silného, sebakritického postoja aj opravu a skúmanie svojich vlastných stanovísk a to pomocou druhých. Ktože môže vždy presne zistiť, určiť, čo je správne a čo je nesprávne! Veľmi často sme konfrontovaní s veľmi zložitými udalosťami, situáciami, v ktorých spásonosné a zlé sú úzko navzájom poprepleťané... A napokon napomínanie musí byť sprevádzané modlitbou vychádzajúcou z osobného vzťahu s Bohom!

Vychádzajúc z podstaty milosrdenstva, znamená konať podľa Ježišovho vzoru, ktorý síce odsudzoval hriech, ale nie hriešnika. Ak člen spoločenstva napriek tomu bude zotrvať vo svojom nesprávnom postoji a tým sa tak sám vyčlení, zostáva tu stále možnosť podpory neustálej modlitby.